

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky ve věci

žalobce: **multigate**, IČ 25912186
sídlem Riegrova 373/6, 779 00 Olomouc
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Štěpánem Vítkem
sídlem Hlinky 135/68, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 1387/7, 140 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2019, č. j. 8304/2019-900000-312,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného Generálního ředitelství cel, které je uvedeno v záhlaví tohoto rozsudku, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 11. 2018, č. j. 59052-4/2018-590000-12 podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku

podle § 123 odst. 3 písm. e) zák. č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále jen „zákon o hazardních hrách“ s účinností od 1. 7. 2017 do 30. 6. 2018), kterého se měl dopustit tím, že dne 21. 5. 2018 se v jeho provozovně, resp. v herním prostoru provozovny H. na adrese P., nacházela v rozporu s ust. § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách nepovolená technická zařízení technické hry, koncová zařízení technických her VLT KAJOT č. 9110910002322 a č. 9111015001582. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta podle § 123 odst. 9 písm. b) zákona o hazardních hrách ve výši 20 000. Dále byl žalobci uložen trest propadnutí koncových zařízení technických her VLT KAJOT č. 9110910002322 a č. 9111015001582 a povinnost náhrady nákladů řízení v paušální výši 1 000 Kč.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou. Žalobce předně namítá, že uvedeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho základních práv a svobod zaručených Listinou základních práv a svobod, a to konkrétně v článku 11, které zaručuje právo vlastnit majetek. Dále tvrdí, že bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho právní jistoty a dobré víry a rovněž tak do procesních práv v rámci řízení, kdy byly porušeny základní zásady řízení o přestupcích a žalovaný se údajně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami.
3. Žalobce stejně jako v odvolání trval na svém výkladu ust. § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách, když tvrdil, že nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku, kterým je společenská škodlivost. Žalobce odkázal na ust. § 5 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), když tvrdil, že odpovědnost za přestupek je založena na materiálním pojetí na rozdíl od trestní odpovědnosti, která vychází z formálního pojetí trestného činu, tedy v důsledku toho nemají být stíhány tzv. bagatelní přestupky, jejichž závažnost je zcela nepatrná, resp. následky jsou bezvýznamné. Žalobce zdůraznil, že uvedená zařízení byla v době kontroly, která nebyla dopředu oznámena, zabalena v černé strečové folii a byl na nich uveden nápis „čeká na povolení.“ Zařízení nebyla zapojena do elektrické sítě, na zařízeních nebylo možno provozovat hazardní hru, což zjistil i sám celní úřad při provedení kontroly. Dle žalobce tak uvedená zařízení nesplňovala definici technického zařízení dle ust. § 42 zákona o hazardních hrách, neboť se nejednalo o zařízení, které se skládá ze serveru a předem určeného počtu koncových zařízení, které společně tvoří funkčně nedělitelný celek. Dle žalobce tak nebyla splněna základní podmínka pro naplnění skutkové podstaty přestupku uvedené v § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách.
4. Výklad celního úřadu a žalovaného označil žalobce za přepjatě formalistický a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28 (rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), dále pak na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135 (Sb. NSS č. 1338/2007): „*Trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů. (...) pro trestnost jednání musí být naplněna i materiální stránka deliktu.*“ Dále poukázal na to, že má být zohledněn při zjišťování míry společenské škodlivosti zejména význam chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsob provedení činu a jeho následky, okolnosti, za kterých byl tento čin spáchán, osoba pachatele, míra zavinění, pohnutka atd. Dále žalobce uvedl, že i pokud by se jednalo o spáchání přestupku, pak nebyla zohledněna dostatečně nepatrná závažnost daného jednání a má zato, že byly splněny podmínky pro uložení napomenutí.

5. Žalobce trval na nepřítapnosti uložení trestu propadnutí věci, neboť nebyla splněna podmínka ust. § 48 odst. 3 zákona o přestupcích, resp. tvrdil, že nelze uložit tento trest, když je hodnota věci v nápadném nepoměru k povaze přestupku. Žalovaný přitom nevyhodnotil cenu technického zařízení, proto nemohl tento předpoklad splnit. Žalobce k tomu uvádí, že propadlé věci mohly dosahovat hodnoty řádově stovek tisíc Kč. Dále žalobce tvrdil, že nebylo řádně zjištěno, že by mu věci náležely, tudíž nebyly splněny podmínky § 48 odst. 2 zákona o přestupcích pro uložení trestu propadnutí věci.
6. Žalobce konečně namítal porušení principu správního trestání s tím, že měly být aplikovány zásady *nullum crimen sine lege*, zásada použití pro pachatele výhodnější právní úpravy, zásada individualizace trestu, zákaz uložení likvidační pokuty, zákaz uložení nepřiměřeně vysoké pokuty a dále odkázal na další v žalobě výslovně neuvedené zásady.
7. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby soud upustil od uložení trestu nebo přistoupil k jeho snížení podle ust. § 65 odst. 3 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), neboť trest, který mu byl uložen, byl nepřiměřeně přísný.
8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na skutkovém a právním zhodnocení věci tak, jak je předestřeno v žalovaném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný zdůraznil, že odpovědnost za přestupek právnické osoby je vyhodnocována jako objektivní odpovědnost, tedy nezávisle na zavinění. Dále uvedl, že technická zařízení se nacházela v herním prostoru provozovny bez povolení k umístění do herního prostoru ještě 17 dní po zahájení provozu herny, aniž by byla alespoň podána žádost o povolení k umístění do herního prostoru dle § 98 zákona o hazardních hrách. Žalovaný trval na tom, že čin vykazoval alespoň minimální stupeň škodlivosti pro společnost, tedy pokuta, která byla uložena při spodní hranici zákonné sazby, byla uložena v souladu s touto škodlivostí. Patologické hráčství je spojeno zejména s provozováním výherních hracích přístrojů, různých elektromechanických rulet, kostek a terminálů, což je společensky negativní jev. Tento fenomén má ve svém rozvinutém stadiu značný vliv na sociální sféru života lidí, na kriminalitu, rozvodovost. Patologické hráčství je proto významným problémem veřejného zdraví. Je to progresivní a chronické onemocnění, které vyřazuje pacienta z normálního života, charakterizované jako porucha sebeovládání s devastujícím dopadem na rodiny. U patologických hráčů je extrémně vysoká míra pokusů o sebevraždu a vykonaných sebevražd. Společenské důsledky problémů patologického hráčství, jsou v tomto ohledu nevyčísitelné. Provozování hazardních her má proto negativní dopady na celou společnost, jedná se o oblast a činnost, která je přísně státem regulována, což potvrzuje i zpřísnění právní úpravy v oblasti hazardních her.
9. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.) a rozhodl o věci bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Na tomto místě považuje soud za vhodné uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námítky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Dále soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto

odůvodnění, což v této věci činí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

10. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z odůvodnění žalovaného rozhodnutí vyplynulo, že dne 21. 5. 2018 zahájil celní úřad v uvedené provozovně na adrese P. kontrolu zaměřenou na dodržování povinností dle zákona o hazardních hrách. Této kontrole byl přítomen M. M., jako osoba oprávněná jednat za žalobce v provozních záležitostech tohoto herního prostoru. S uvedenou osobou byl na místě sepsán úřední záznam o podaném vysvětlení. Dne 22. 5. 2018 byla žalobci doručena do datové schránky informace o zahájení kontroly. Z kontroly byl sepsán protokol dne 16. 7. 2018, který byl žalobci doručen dne 17. 7. 2018 a v němž se správní orgán I. stupně odkazoval na rozhodnutí Ministerstva financí, č. j. MF-6274/2017/34-2 (tzv. základní povolení) ze dne 21. 2. 2018. Dále se odkazoval na rozhodnutí Úřadu městského obvodu Pardubice I ze dne 4. 5. 2018, jedná se o povolení k umístění herního prostoru, a dále je zde zmíněna odpověď Úřadu městského obvodu Pardubice I ze dne 24. 5. 2018 a odpověď Generálního ředitelství cel na žádost o data z pasivního přístupu ze dne 25. 5. 2018. Úřad městského obvodu Pardubice I sdělil, že v H. nebyl ke dni 21. 5. 2018 povolen provoz technických zařízení a z odpovědi příslušného pracoviště Celní správy ČR bylo zjištěno, že technická zařízení nebyla provozována od 28. 2. 2018 do 21. 5. 2018. Žalovaný proto vzal za prokázané, že dne 21. 5. 2018 se v H. nacházela technická zařízení, k nimž nebylo v době kontroly uděleno povolení k umístění herního prostoru podle § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách. Rozhodnutím Úřadu městského obvodu Pardubice I ze dne 4. 5. 2018 totiž bylo odvolateli uděleno povolení k umístění herny s názvem H. a rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 21. 2. 2018, tzv. základní povolení, bylo odvolateli povoleno provozování technické hry. Žalobce však v den zahájení kontroly nedisponoval ve vztahu k technickým zařízením ani základním povolením, zejména však nedisponoval povolením k umístění herního prostoru.
11. Dle žalovaného a dle správního orgánu I. stupně se tak v herním prostoru provozovny H. dne 21. 5. 2018 nacházela dvě nepovolená technická zařízení, proto byla podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách zadržena. O tom byl sepsán na místě úřední záznam se shora uvedenou osobou M. M. Tato zařízení byla vydána dobrovolně. Úřední záznam o zadržení byl zaslán do datové schránky rovněž žalobci dne 22. 5. 2018. Proti zadržení podal žalobce 25. 5. 2018 námitky, avšak ty byly rozhodnutím ředitele Celního úřadu ze dne 20. 6. 2018 zamítnuty jako nedůvodné. Následně bylo zahájeno řízení o přestupku. Oznámení o tomto zahájení bylo žalobci doručeno dne 23. 10. 2018 prostřednictvím datové schránky. Žalobce se vyjádřil dne 2. 11. 2018, když nesouhlasil se zahájením přestupkového řízení, neboť byl přesvědčen, že se přestupku nedopustil. Dne 9. 11. 2018 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jak již uvedeno shora. Žalobce se dne 23. 11. 2018 odvolal, přičemž namítal, že správní orgán použil nesprávný výklad ust. § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách, a že nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku, kterým je společenská škodlivost. Uložený trest označil za zjevně nepřiměřený a dále uvedl, že nebylo spolehlivě zjištěno, že mu věci skutečně náležejí.
12. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že výkon kontroly probíhal podle zák. č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), a dále uvedl, že v projednávané věci není sporu o rozhodných skutkových okolnostech, neboť ty nebyly zpochybněny ani samotným

odvolatelem. Bylo totiž prokázáno, že dne 21. 5. 2018 se v provozovně H. nacházela technická zařízení, ke kterým v době kontroly nebylo uděleno povolení k umístění herního prostoru, v čemž žalovaný spatřoval porušení povinnosti podle § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách a naplnění skutkové podstaty uvedené v § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách. Námitky žalobce pak vypořádal s tím, že výklad § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách tak, jak jej provedl správní orgán I. stupně, byl správný. Žalobce totiž v dané věci namítal, že v případě jeho zadržených technických zařízení byla tato obě v době kontroly zabalena v černé folii s nápisem „čeká na povolení,“ nebyla zapojena do elektrické sítě apod., tedy nebylo možné na nich provozovat hazardní hru. Tedy dle žalobce byl nepochybně naplněn účel zákona, a to neumožnit hru bez povolení. Žalovaný se ve svém rozhodnutí (strana 5) odkázal na příslušnou část důvodové zprávy a dovodil, že zákon se vztahuje na veškerá herní zařízení. Proto již samotná přítomnost nepovoleného zařízení v herním prostoru, nikoliv až jeho provoz, je porušením § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách a současně naplněním znaku skutkové podstaty podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách.

13. Žalovaný shrnul, že skutková podstata, jak je vymezena v § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, což je nová skutková podstata, se liší od samostatné skutkové podstaty podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách, která se vztahuje přímo k zákazu provozu hazardní hry. Tedy dle žalovaného zákon jednak nově zavedl kategorický zákaz umístění nepovoleného herního zařízení nebo stolu živé hry v herním prostoru bez výjimek a vedle tohoto přestupku ponechal skutkovou podstatu přestupku zákazu provozu nepovolené nebo řádně neohlášené hazardní hry. Dle žalovaného je tak jednoznačně stanovena povinnost žalobce podle § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách, totiž povinnost provozovatele zajistit, aby se v herním prostoru nenacházela nepovolená technická zařízení technické hry nebo nepovolený hrací stůl živé hry, tedy povinností provozovatele je mít v herním prostoru pouze taková technická zařízení technické hry, která jsou uvedena v základním povolení a v povolení k umístění herního prostoru. Dle žalovaného zde tedy neexistuje žádný dvojí výklad, tudíž je aplikace § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách jednoznačná.
14. Dále se žalovaný vypořádal s námitkou žalobce proti nenaplnění materiálního znaku přestupku a společenské škodlivosti, když poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 34/2012-28 ze dne 9. 8. 2019, ze kterého vyplývá, že v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské škodlivosti zpravidla vyšší než nepatrný a již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku je již naplněna jeho materiální stránka. Dále se vypořádal s námitkou proti posouzení naplnění formálního znaku přestupku, když žalobce tvrdil, že předměty zabalené ve folii nebylo možno považovat za technická zařízení ve smyslu § 42 zákona o hazardních hrách. Žalovaný k tomu uvedl, že zařízení byla nefunkční, přesto se však jednalo o zařízení podle § 42 odst. 4 zákona o hazardních hrách, neboť samotný fakt, že provoz přístroje byl centrálně ukončen a hra na něm byla technicky znemožněna, dokládá, že se jedná o technická zařízení podle § 42 odst. 4 zákona o hazardních hrách, a to právě pro splnění podmínky „*při odpojení od serveru není koncové zařízení funkční*,“ protože zákonodárce považuje technické zařízení se serverem za nedělitelný celek. Tedy přestože technická zařízení byla centrálně odpojena od serveru, nepřestala být technickými zařízeními, a tudíž ponecháním technických zařízení v herním prostoru odvolatel nesplnil povinnost uvedenou v § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách.

Ostatně fakt, že konkrétní technická zařízení jsou koncovými zařízeními technických her, je prokázán právě rozhodnutím Ministerstva financí ČR, na jehož základě byla provozována do 27. 2. 2018, kdy skončila platnost tohoto rozhodnutí (str. 8 rozhodnutí). Z podkladů ve správním spise přitom vyplynulo, že odvolatel měl v úmyslu zařízení nadále provozovat po získání dalšího povolení k provozování. Dále žalovaný odkázal na ust. § 5 zákona o hazardních hrách, neboť v důvodové zprávě k tomuto ustanovení je uvedeno, že za provozování hazardní hry je označováno a považováno i provozování v rozporu s tímto zákonem či jinou právní úpravou.

15. K námitce uložení zjevně nepřiměřeného trestu a trestu propadnutí věci v rozporu se zákonem, žalovaný uvedl, že horní hranice zákonem stanovené je 3 000 000 Kč, což koreluje se společenskou nebezpečností daného protiprávního jednání. V daném případě však byla žalobci uložena pokuta ve výši 20 000 Kč, tedy jde o pokutu uloženou při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, a proto nemůže být pokutou nepřiměřenou. Žalovaný zdůraznil, že žalobce je právnickou osobou, jejímž předmětem podnikání je mimo jiné oblast hazardu, tedy i provozování hazardních her dle zákona o hazardních hrách, přičemž tomuto předmětu podnikání se věnuje již delší dobu, provozuje více provozoven, nejedná se tedy o činnost ojedinělou, nahodilou či nově provozující subjekt, své právní povinnosti by měl znát, není namístě jeho jednání posuzovat mírněji (str. 9 rozhodnutí). Dále žalovaný připomněl, že již v minulosti byl žalobce opakovaně, a to 13x (z toho 7x v roce 2018 a 5x v roce 2017) postižen za přestupky v oblasti hazardních her a byly mu uloženy pokuty v rozmezí 500 Kč až 30 000 Kč, v součtu celkem 148 500 Kč, z čehož je zjevné, že pokuty v těchto výších nesplnily svůj účel a nevedly k nápravě žalobce.
16. Pokud jde o propadnutí věci, a to technických zařízení, bylo toto dle žalovaného v souladu s ust. § 48 zákona o přestupcích. Podle § 48 odst. 2 lze propadnutí věci uložit pouze tehdy, jde-li o věc náležející pachateli. Žalobce přitom namítal, že nebylo zjištěno, zda věci náleží žalobci, neboť byla kontrola provedena bez účasti třetích osob. K tomu žalovaný uvedl, že zde byl přítomen pan Michajlík, který uvedl, že předpokládá, že vlastníkem technických zařízení je žalobce. Žalobce přitom ani v průběhu správního řízení nenamítal, i když zaslal své vyjádření k věci, že by nebyl vlastníkem technických zařízení. Nepopíral své vlastnictví ani v námitkách podaných proti zadržení technických zařízení. Ostatně ani v odvolání žalobce neuvedl, že není vlastníkem technických zařízení a ani neuvedl, jaký jiný vztah má k propadnutým technickým zařízením a případně, kdo je vlastníkem technických zařízení. Rovněž rozhodnutí Ministerstva financí ČR směřovalo k provozování technických zařízení žalobcem, tedy jemu bylo toto povolení uděleno. Dále žalovaný připomněl, že žádná správní řízení o povolení těchto herních zařízení, na nichž byl nápis „čeká na povolení“, nebyla vedena. Klíče od technických zařízení a jejich kasiček měl rovněž žalobce, proto žalovaný považoval žalobce za vlastníka. Tedy dle žalovaného byla splněna podmínka ust. § 48 odst. 2 zákona o přestupcích, neboť se jednalo o věc náležející pachateli. Nadto žalovaný poukázal na analogickou aplikaci ust. § 135 trestního zákoníku, podle kterého věc náleží pachateli, jestliže ji vlastní v době rozhodnutí o ní, je součástí jeho majetku nebo s ní fakticky jako vlastník nakládá, aniž je oprávněný vlastník nebo držitel takové věci znám. Tedy rovněž na základě použití této definice obsažené v § 135 trestního zákoníku žalovaný dospěl k závěru, že se jednalo o věc náležející žalobci (str. 12, 13

rozhodnutí). Ze všech uvedených důvodů proto žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a žalobcovu odvolání zamítl.

17. Nyní k samotnému soudnímu přezkumu. Na danou věc dopadá právní úprava přestupků právnických osob obsažená v zákoně o hazardních hrách. Výchozím ustanovením je přitom ust. § 42 citovaného zákona. Podle ust. § 42 odst. 1 zákona o hazardních hrách je technickou hrou hazardní hra provozovaná prostřednictvím technického zařízení přímo obsluhovaného sázejícím. Technickou hrou se rozumí zejména válcová hra, elektromechanická ruleta a elektromechanické kostky. Podle ust. § 42 odst. 3 je technické zařízení funkčně nedělitelné a programově řízené mechanické, elektromechanické, elektronické nebo jiné podobné technické zařízení přímo obsluhované sázejícím. Podle § 42 odst. 4 se technickým zařízením rozumí též zařízení, které tvoří spolu se serverem funkčně nedělitelný celek s předem určitelným počtem koncových zařízení přímo obsluhovaných sázejícím, kdy při odpojení od serveru není koncové zařízení funkční a nelze ji použít samostatně.
18. Z uvedené citace právní úpravy § 42 zákona o hazardních hrách je zřejmé, že za technické zařízení se považuje též zařízení s určitelným počtem koncových zařízení, tedy tak jak uvedl žalovaný, považuje se za technické zařízení ve smyslu ust. § 42 též zařízení, které bylo v dané věci umístěno v provozovně žalobce, neboť se jednalo o koncové zařízení, které při odpojení od serveru nebylo funkční, jak předpokládá ust. § 42 odst. 4 zákona o hazardních hrách. Tomu odpovídá dikce zákona, která považuje technické zařízení se serverem za funkčně nedělitelný celek. Tedy krajský soud souhlasí s žalovaným, že i když technická zařízení byla centrálně odpojena od serveru, nepřestala být technickými zařízeními ve smyslu ust. § 42 odst. 4 zákona o hazardních hrách, a tudíž se neměla nacházet v herním prostoru žalobce. V ust. § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách se totiž stanoví, že v herním prostoru se nesmí nacházet nepovolené technické zařízení technické hry nebo nepovolený hrací stůl živé hry. V dané věci považuje soud žalobcovu námitku o tom, že technické zařízení nebylo tímto technickým zařízením ve smyslu ust. § 42, protože nebylo funkční a nebylo napojeno na server, za ryze účelovou. Nadto bylo v dané věci prokázáno, že tato konkrétní technická zařízení, která byla zakryta černou folií, byla původně provozována žalobcem na základě rozhodnutí Ministerstva financí ČR, č. j. MF-455519/2016/34-2, v jeho provozovně minimálně do 27. 2. 2018, kdy skončila platnost tohoto rozhodnutí a dále, že žalobce jak sám uváděl, měl v úmyslu toto zařízení nadále provozovat po získání dalšího povolení k provozování, což ostatně vyplývá i z žalobcem odkazovaného nápisu, který byl umístěn na těchto zařízeních „čeká na povolení.“
19. Krajský soud se rovněž ztotožnil s výkladem ust. § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách tak, jak jej aplikoval žalovaný, neboť již na základě důvodové zprávy je zjevné, že účelem zákonodárce bylo striktní stanovení povinnosti provozovatele zajistit, aby se v provozovně nenacházela žádná nepovolená technická zařízení technické hry nebo nepovolené hrací stoly živé hry: *„Na základě problémů identifikovaných při kontrolní činnosti dle zák. č. 202/1990 Sb., kdy neexistoval zákaz umístění neprovozovaných technických zařízení do provozovny, a byla tak nalézána technická herní zařízení, která byla dle tvrzení provozovatelů před zahájením kontroly vypnuta. Toto tvrzení však nebylo možné ověřit. Nově je pak stanovena povinnost provozovatele zajistit, aby nebyly v provozovně nepovolené technické zařízení technické hry nebo nepovolené hrací stoly živé hry vůbec umístěny, výše uvedený nedostatek se tak odstraňuje.“* Tedy dle zákonodárce se v herním prostoru nemají nacházet

žádná nepovolená zařízení či hrací stoly živé hry. Účel této právní úpravy je dle názoru krajského soudu zcela zřetelný a plně koresponduje s nebezpečností hazardních her pro širokou veřejnost, jak správně uvedl rovněž žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Rovněž tak argumentace žalovaného uvedená v žalovaném rozhodnutí, totiž, že skutková podstata přestupku, která spočívá v porušení ust. § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách, za niž byl žalobce postižen a která je uvedena v ust. § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách se liší od skutkové podstaty uvedené v § 123 odst. 3 písm. b), která postihuje až samotný provoz nepovolené, resp. neohlášené hazardní hry.

20. Pokud jde o ust. § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, to již postihuje umístění nepovoleného herního zařízení nebo stolu živé hry v herním prostoru, a to bezvýjimečně. Dle krajského soudu tak ust. § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách a na toto ustanovení navazující skutková podstata přestupku podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách nepřipouští dvojí výklad. Krajský soud znovu opakuje, že naplnění znaku skutkové podstaty je dáno již samotnou přítomností nepovoleného technického zařízení v herním prostoru, nikoliv až jeho provozem. Okolnost, že byla tato zařízení zabalena do černé strečové folie, nemůže mít vliv na samotné spáchání přestupku, může mít vliv na posouzení přiměřené výše uložené pokuty.
21. Tedy na základě uvedené argumentace nemá krajský soud pochybnosti o tom, že se jednalo o technická zařízení a že byly naplněny podmínky skutkové podstaty přestupku, jak jsou uvedeny v § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách.
22. Pokud jde o tvrzení žalobce, že se nejednalo o věci, které by mu náležely, tak toto tvrzení je evidentně v rozporu s celým obsahem správního spisu. Jak žalovaný správně uvedl, rozhodnutí vydaná k povolení provozování těchto technických zařízení byla udělena právě žalobci, což žalobce nespороval. Dále žalobce v průběhu celého správního řízení, ale ani v žalobě neuvedl, na základě jakého vztahu či důvodu se tato technická zařízení nacházela v jeho provozovně, pokud se nemělo jednat o věci, které jemu náležely. Dle dikce zákona se přitom nutně nemusí jednat o vlastníka věci, nýbrž jedná se vždy o osobu, které tyto věci náleží, tedy která s nimi zachází na základě určitého oprávnění. Rovněž tak o správnosti závěru žalovaného svědčí ta skutečnost, že klíče od technických zařízení a kasiček měl žalobce. Stejně tak případný byl odkaz žalovaného na definici uvedenou v § 134, § 135 trestního zákoníku, kdy se za věc náležející pachateli považuje i věc, s níž osoba fakticky jako vlastník nakládá, aniž je oprávněný vlastník nebo držitel věci znám. V daném případě přitom jiná osoba, která by měla být oprávněným vlastníkem nebo držitelem věci, známa není. Nelze tedy uzavřít jinak, než že žalobce byl osobou, které věci, zde technická zařízení ve smyslu § 42 odst. 4 zákona o hazardních hrách, náležely.
23. Žalobce rovněž namítal nepřiměřenost uloženého trestu, resp. jeho výše a požadoval, aby soud v rámci svého moderačního práva od uložení trestu upustil, případně jej snížil. Krajský soud při úvaze o výši trestu vycházel z horní hranice, která je zákonem stanovena, za pokutu za tento přestupek, která činí 3 000 000 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 20 000 Kč, což, jak žalovaný správně uvedl, činí přibližně 0,7% horní hranice zákonné sazby. Krajský soud proto rozhodně není toho názoru, že by uvedená sankce měla pro žalobce likvidační charakter, neboť žalobce je právnickou osobou a žalobce v tomto ohledu soudu ani nepředložil podklady o svých majetkových poměrech, z nichž by taková okolnost, tedy že se jedná o pokutu likvidačního charakteru, mohla vyplynout. Nadto

podle judikatury Nejvyššího správního soudu, např. podle rozsudku NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133 (publikováno pod č. 2092/2010 Sb. NSS) musí pokuta plnit svůj účel, a to jak z hlediska individuální, tak z hlediska generální prevence, proto: „(...) *musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Účelem korektivu zákazu ukládání sankcí v likvidační výši je tedy zabránit excesivnímu trestání ze strany správních orgánů. Nelze jej vykládat tak, že slouží k ochraně subjektů s nedostatečnou majetkovou podstatou před trestem za porušení jejich právních postavení.*“ K likvidačnímu charakteru sankce se vyjádřil rovněž Ústavní soud např. v nálezu ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09 (jednalo se o uložení peněžité pokuty od 25 000 Kč do 50 000 Kč fyzické osobě), kdy konstatoval: „*Uložení těchto sankcí není obecně způsobilé (ve standardních případech) způsobit likvidační následky, tj. ohrozit existenci či důstojnost člověka. Je samozřejmé, že uložení této sankce je pro pachatele nepříjemné a úkorné, avšak takový účinek je přirozenou a dokonce žádoucí vlastností jakékoliv sankce – pokud by tomu tak nebylo, vytratil by se generálně preventivní smysl sankcí. (...) S přihlédnutím k současným cenovým a výdělkovým poměrům nelze stanovenou částku 20 000 Kč pokládat obecně za „likvidační.“*“ Krajský soud připomíná, že v odkazované věci se jednalo o uložení peněžité pokuty fyzické osobě, nikoliv právnické osobě, kterou je žalobce. Žalobce byl přitom v minulosti opakovaně již 13x (5x v roce 2017 a 7x v roce 2018) trestán za přestupky v oblasti hazardních her, kdy mu byly ukládány pokuty od 500 Kč do 30 000 Kč, v součtu celkem 148 500 Kč. Tyto okolnosti uvedené v žalovaném rozhodnutí žalobce nespороval, proto z nich soud vychází.

24. Žalobce je osobou, která se dlouhodobě pohybuje v oblasti hazardních her jako podnikatel a která byla čteně krát sankcionována za přestupky na tomto úseku. Z uvedeného je zjevné, že správní orgány musely přistoupit k uložení vyšší sankce, byť se stále jedná o sankci nízkou ve vztahu k výši horní sazby (3000000 Kč), neboť předchozí ukládání sankcí nebylo pro žalobce dostatečnou prevencí v tom smyslu, aby do budoucna postupoval ryze v souladu se zákonem o hazardních hrách. Krajský soud proto dospěl k závěru, že uložená pokuta ve výši 20 000 Kč rozhodně není likvidačního charakteru ani není zjevně nepřiměřenou sankcí k poměrům žalobce v této věci.
25. Pokud se jednalo o trest propadnutí věci, pak byly splněny veškeré předpoklady, které jsou dány v ust. § 48 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť žalobce byl právě tou osobou, které věci náležely. Správná byla úvaha žalovaného, který vyložil ust. § 48 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky tak, že v dané věci se jednalo o obecný zájem na tom, aby hazardní hry byly provozovány striktně v souladu s právní regulací těchto her, proto se k hodnotě věci nepřihlíží. Vlastníkem propadlé věci se stal stát v souladu s ust. § 48 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. Pro úplnost krajský soud dodává, že důvodová zpráva k ust. § 48 zákona o odpovědnosti za přestupky ohledně definice věci odkazuje přímo na ust. § 134 a § 135 trestního zákoníku, tedy výklad pojmu „*náležející pachateli*“ provedl žalovaný správně, jestliže aplikoval právě ust. § 134 a 135 trestního zákoníku analogicky. Dále krajský soud doplňuje, že tento správní trest lze uložit i tehdy, když to zákon, který upravuje konkrétní skutkovou podstatu přestupku, výslovně nestanoví. V dané věci přitom uložení trestu plně naplňuje jeho účel, a to ochranu společnosti před provozováním hazardních her v rozporu se zákonem o hazardních hrách. Jednoznačně se přitom jednalo o věc, která byla ke spáchání přestupku užita podle ust. § 48 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Ohledně srovnatelných skutkových okolností, kdy přestupce užívá věc, ačkoliv mu nutně nemusí náležet, lze odkázat na usnesení Nejvyššího

soudu ze dne 20. 8. 2014, sp. zn. 8 Tdo 916/2014. Tedy rovněž uložení tohoto trestu bylo v souladu s chráněným obecným zájmem a se skutkovými okolnostmi věci.

26. Žalobce konečně namítal porušení procesních zásad v průběhu správního řízení, jejich porušení však nijak nekonkretizoval. Jak již uvedeno shora, krajský soud dospěl k závěru, že přestupek byl spáchán, přičemž materiální znak přestupku, totiž jeho společenská škodlivost, byla v dané věci reálně dána právě tím, že konkrétní právní úprava, která dopadá na danou věc, chrání obecný zájem na striktní regulaci hazardních her. Jak vyplývá z důvodové zprávy k ust. § 1 zákona o hazardních hrách, účelem zákona je „(...) vymezit podmínky pro provozování hazardních her, ochrana veřejného pořádku, omezení vzniku a dopadu společenských rizik vyplývajících z provozování a účasti na těchto hrách a přispět k ochraně spotřebitelů a osob mladších 18 let.“ To, že je zde široký konsenzus na škodlivosti hazardních her pro populaci, vyplývá i ze zvláštního oprávnění, kterému se dostává od Soudního dvora Evropské unie členským státům, který s ohledem na zvláštní povahu hazardních her přiznává při regulaci daného odvětví tato oprávnění: „V tomto kontextu mohou zvláštnosti morální, náboženské nebo kulturní povahy, jakož i morálně a finančně škodlivé důsledky pro jednotlivce a společnost, které souvisejí s hrami a sázkami, odůvodnit existenci dostatečné posuzovací pravomoci vnitrostátních orgánů pro stanovení požadavků, které zahrnuje ochrana spotřebitele a společenského pořádku“ (rozsudky ze dne 6. 11. 2003, Gambelli a další, C 243/01, Recueil, s. I 13031, bod 63, jakož i ze dne 6. 3. 2007, Placanica a další, C 338/04, C 359/04 a C 360/04, Sb. rozh. s. I 1891, bod 47).
27. V uvedeném ust. § 1 zákona o hazardních hrách, který vymezuje předmět právní úpravy, je zdůrazněno zodpovědné hraní hazardních her. Má-li být naplněn účel tohoto zákona, pak je nezbytné, aby podmínky hazardního hraní dle tohoto zákona byly přísně dodržovány a jejich porušování bylo řádně a bezvýjimečně sankcionováno. Soud odkazuje ohledně účelu právní úpravy zákona o hazardních hrách na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/15: „Stanoví-li zákonodárce nerovné povinnosti provozovatelům jednotlivých druhů loterií a podobných her, není porušením čl. 1, čl. 2 odst. 2 a čl. 26 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, popř. čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, je-li takové rozlišování založeno na rozdílné povaze těchto hazardních her a jejich negativních dopadech na ústavně chráněné hodnoty jakými jsou zejména ochrana zdraví, zejména duševního, vytváření překážek pro vznik patologické závislosti na hraní těchto her (tzv. gamblerství), ochrana rodiny a jejího majetku, jakož i ochrana dětí a mládeže.“ Již z uvedeného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že není žádných pochyb o negativních dopadech na ústavně chráněné hodnoty, které byly shora vyjmenovány, a to zejména na duševní zdraví a ochranu rodin, včetně dětí a mládeže. Dále bylo v tomto nálezu uvedeno (bod 13), že dle vyjádření vlády vyplývá z odborných studií závěr o největší škodlivosti technických her ve společnosti, která vyplývá již ze samotných principů jejich hraní, spočívající zejména ve vysokém riziku vzniku nebo prohloubení dalších společenských patologických jevů. Dle studie zpracované pro Úřad vlády České republiky tvořili hráči těchto her podíl 83 % osob léčených pro patologické hráčství v roce 2013. Pro 56,3 % hráčů představují dle vyjádření vlády technické hry první setkání s hazardními hrami. Rozvoji závislosti napomáhá to, že technické hry dávají hráči iluzi rozhodnutí o možnosti ovlivnit výhru. Podle dalších odborných studií pak mají patologičtí hráči vyšší tendenci krást a vyšší riziko spáchání sebevraždy nebo pokusu o ni. Hraní technických her je pak podle výzkumu důležitým indikátorem toho, zda jde u konkrétní osoby o problémového hráče, či nikoliv. Patologické hráčství má navíc dle vyjádření vlády

tendenci se šířit ve společnosti, neboť osoby, které přicházejí do častého osobního styku s patologickým hráčem, mají vyšší riziko se jím stát také. Důležitým faktorem pro posuzování technických her je jejich rozšířenost. Vklady do nich představují až 61 % ze všech vkladů do hazardních her. V dané věci je proto dle krajského soudu důraz na striktním dodržování zákona o hazardních hrách a s ním spojené uložení trestu propadnutí věci žalobci zcela namístě.

28. Pokud jde o námitku žalobce údajného nepoužití výhodnější právní úpravy, k tomu krajský soud poznamenává, že ke změně právní úpravy ve vztahu k žalobci nedošlo, neboť přestupky právnických a podnikajících fyzických osob, které jsou upraveny v hlavě II. dílu 2. zákona o hazardních hrách, nedoznaly změny ve znění skutkových podstat, druhu a výše možného uloženého trestu. Stejně tak nedoznalo změny ani ust. § 65 zákona o hazardních hrách, které upravuje povinnosti provozovat v herním prostoru, kterým se rozumí herna nebo kasino. Tedy zákon č. 251/2017 Sb., který provedl dílčí novelu zákona o hazardních hrách, nepřinesl pro věc žalobce žádnou výhodnější právní úpravu, neboť se týkal ust. § 36 a § 77 zákona o hazardních hrách. V případě žalobce tak nepřicházelo v úvahu použití výhodnější právní úpravy, neboť nedošlo ke změně právní úpravy. Uložený trest byl řádně individualizován, nebyla uložena likvidační pokuta ani nepřiměřeně vysoká pokuta.
29. Tedy krajský soud dospěl k jednoznačnému závěru, že byly naplněny podmínky odpovědnosti za daný přestupek podle §123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách ve spojení se zákonem o odpovědnosti za přestupky. Jestliže se žalobce dožadoval prokázání zavinění, pak je třeba připomenout, že odpovědnost právnické osoby není konstruována jako subjektivní, nýbrž jako objektivní odpovědnost (§ 20 zákona o odpovědnosti za přestupky). K tomu lze odkázat na důvodovou zprávu k § 20 zákona o odpovědnosti za přestupky: *„Tím, že jsou povinnosti ukládány přímo právnickým osobám, je nepodstatné, která fyzická osoba jednala a případně, zda zaviněně, ale jde o to, zda právnická osoba vynaložila veškeré úsilí pro to, aby splnila povinnosti, které jsou jí právním řádem uloženy. V rámci správněprávní odpovědnosti je pak ukládán správní trest právnické osobě za to, že osoby odpovědné za její řízení a fungování nezajistily splnění povinností jí uložených.“*
30. Pokud jde o další v žalobě výslovně neuvedené zásady správního trestání, na něž se obecně odkazoval žalobce, pak k nevysloveným žalobním námitkám soud nemůže přihlížet. Je plně na žalobci, aby své žalobní námitky ve lhůtě k tomu určené řádně uvedl. Soud není povinen, ale ani oprávněn za žalobce domýšlet důvody, pro něž by bylo možno napadnout rozhodnutí správního orgánu. Jde o projev dispoziční zásady, na které je správní soudnictví postaveno (§ 5 s.ř.s.). Výjimkou jsou některé skutečnosti, ke kterým je soud povinen přihlídnout z moci úřední (např. nepřezkoumatelnost rozhodnutí, prekluze). O takový případ se však v dané věci nejedná. V této souvislosti je namístě poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, (publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS): *„Krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).“* Jak bylo vysloveno např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78: *„Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn jen zcela obecným a stručným, nicméně*

srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud zabývat. (...) Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní obrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“ Tedy krajský soud nemohl za žalobce domýšlet jakékoliv další žalobní námitky.

31. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl krajský soud k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady, které by přesahovaly běžný rozsah jeho úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 30. října 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

